

ΤΖΟΝ
ΜΠΟΤ'Ν

ΟΛΙΒΕΡ
ΤΖΕΦΕΡΣ

Το
ΑΓΟΡΙ
ΜΕ ΤΗ
ΡΙΓΕ
ΠΙΤΖΑΜΑ

New York Times Bestseller

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE BOY IN THE STRIPED PYJAMAS
Από τις Εκδόσεις Doubleday, Λονδίνο 2016
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το αγόρι με τη ριγέ πιτζάμα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: John Boyne
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αριάδνη Μοσχονά
ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουριδά
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος

© John Boyne, 2006, 2016
© Εικονογράφησης: Oliver Jeffers, 2016
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Δεκέμβριος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2220-6
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2221-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΤΖΟΝ
ΜΠΟΪΝ

ΟΛΙΒΕΡ
ΤΖΕΦΕΡΣ

Το
ΑΓΟΡΙ
ΜΕ ΤΗ
ΡΙΓΕ
ΠΙΤΖΑΜΑ

Μετάφραση:
Αριάδνη Μοσχονά

Στον Τζέιμι Λιντς

Περιεχόμενα

Εισαγωγή.....	11
Ο Μπρούνο κάνει μια ανακάλυψη	17
Το καινούργιο σπίτι.....	33
Η «Καταδικασμένη Περίπτωση».....	49
Τι είδαν από το παράθυρο	61
«Χώρος απαγορευμένης διέλευσης κάθε ώρα και σε κάθε περίπτωση»	73
Η «υπερβολικά καλοπληρωμένη υπηρέτρια»	93
Πώς η Μητέρα επιβραβεύτηκε για κάτι που δεν είχε κάνει.....	109
Γιατί η Γιαγιά έφυγε σαν σίφουνας.....	135
Ο Μπρούνο θυμάται πως κάποτε του άρεσαν οι εξερευνησεις	145
Η τελεία που έγινε κουκκίδα, που έγινε κηλίδα, που έγινε μορφή, που έγινε αγόρι.....	159

Ο Φύρης.....	175
Ο Σμούελ βρίσκει μια απάντηση στην ερώτηση του Μπρούνο	187
Ένα μπουκάλι κρασί	197
Ο Μπρούνο λέει ένα απόλυτα λογικό ψέμα	221
Κάτι που δεν έπρεπε να κάνει	233
Το κούρεμα	253
Η Μητέρα επιβάλλει τη θέλησή της	265
Σχεδιάζοντας την τελευταία περιπέτεια	275
Τι συνέβη την επόμενη μέρα.....	283
Το τελευταίο κεφάλαιο	307
Ευχαριστίες	313

Εισαγωγή

Όταν έγραφα το μυθιστόρημά μου *Το αγόρι με τη ριγέ πιτζάμα* το 2004 και το 2005, δεν περίμενα ποτέ ότι θα είχε τόσο μακρά, γεμάτη μεταπτώσεις ζωή. Άρχισα με την πολύ απλή εικόνα δύο αγοριών να κάθονται αντίκρυ, από τη μια και από την άλλη πλευρά ενός φράχτη, και να μιλάνε, και μου κίνησε αμέσως το ενδιαφέρον το ταξίδι που τους οδήγησε εκεί, οι συζητήσεις που είχαν και το απαραίτητο τέλος που θα είχε η ιστορία τους.

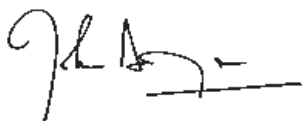
Δέκα χρόνια αργότερα, το μυθιστόρημα όχι μόνο άλλαξε τη ζωή μου, αλλά με έφερε σε επαφή με ανθρώπους που δεν περίμενα ποτέ να συναντήσω. Στα ταξίδια μου είχα την τύχη να συναντήσω επιζώντες από τα πολλά στρατόπεδα συγκέντρωσης που δημιουργήθηκαν στην Ευρώπη στις αρχές της δεκαετίας του '40 και να ακούσω από πρώτο χέρι τις ιστορίες τους, καθώς

και να 'ρθω σε επαφή με απογόνους δολοφονηθέντων που είχαν τη γενναιοδωρία να μοιραστούν μαζί μου τις αναμνήσεις και τον πόνο τους. Ήταν τιμή για μένα να είμαι παρών σε τέτοιες στιγμές και να συμμετέχω σε τόσο έντονα φορτισμένες συζητήσεις.

Δύο πράγματα με ενδιαφέρουν πάνω απ' όλα στη νεανική λογοτεχνία και ασχολήθηκα με αυτά πολλές φορές σε επόμενα βιβλία μου: ο τρόπος με τον οποίο ο πόλεμος επηρεάζει και καταστρέφει την παιδική ηλικία, που υποτίθεται ότι πρέπει να είναι μια περίοδος χαρούμενη και ανέφελη, και το τι σημαίνει για ένα παιδί να ρίχνεται στην ενηλικίωση πολύ πριν από την ώρα του. Οι ήρωες των μυθιστορημάτων μου είναι, όπως ο Μπρούνο, πάντα αισιόδοξοι, πολυμήχανοι και λίγο αφελείς, και δε θέλουν να λύνουν τα προβλήματά τους οι ενήλικοι, ακόμα κι αν δεν μπορούν πάντα να τα λύσουν μόνοι τους. Μεγαλώνουν σ' ένα περιβάλλον σύγχυσης και προσπαθούν να το κατανοήσουν. Μερικές φορές τα καταφέρνουν, όμως άλλες φορές το χάος τούς κατακλύζει. Αλλά δεν ηττώνται ποτέ.

Ήταν χαρά μου να συνεργαστώ με τον φίλο μου Όλιβερ Τζέφερς σ' αυτή τη δέκατη επετειακή έκδοση. Ο Όλιβερ κι εγώ έχουμε δουλέψει μαζί σε κάμποσα βιβλία, αλλά η εικονογράφησή του για το *Αγόρι με τη ριγέ πιτζάμα* δείχνει ότι πρόκειται για έναν καλλιτέχνη στο από-

γιο της δημιουργικότητας και της φαντασίας και, όπως πάντα, είναι τιμή μου να συνεργαζόμαστε. Θα είμαι πάντα ευγνώμων στα εκατομμύρια αναγνωστών που άφησαν το *Αγόρι με τη ριγέ πιτζάμα* να μπει στη ζωή τους, σε όσους συγκινήθηκαν από την ιστορία και, με κάθε ειλικρίνεια, σε όσους είχαν θέματα με κάποιες πτυχές της και εξέφρασαν την αντιπάθειά τους. Στο κάτω κάτω, η μεγάλη χαρά της λογοτεχνίας, σε αντίθεση με την πολιτική ή τη θρησκεία, είναι ότι αγκαλιάζει διαφορετικές απόψεις, ενθαρρύνει τον διάλογο, μας επιτρέπει να έχουμε έντονες συζητήσεις με τους καλύτερους φίλους μας και τους αγαπημένους μας και μέσα απ' όλα αυτά κανείς δεν πληγώνεται, κανείς δεν απομακρύνεται βίαια από το σπίτι του και κανείς δε σκοτώνεται.

1

Ο Μπρούνο κάνει μια ανακάλυψη

Ενα απόγευμα, όταν ο Μπρούνο επέστρεψε από το σχολείο, ξεπλάγη που βρήκε στο δωμάτιό του τη Μαρία, την υπηρέτριά τους, που είχε το κεφάλι της πάντα σκυμμένο και το βλέμμα της καρφωμένο στο χαλί, να βγάζει όλα του τα πράγματα από την ντουλάπα και να τα χώνει μέσα σε τέσσερα ξύλινα μπαούλα – ακόμα και τα πράγματα που ο Μπρούνο είχε παραχώσει στο βάθος της ντουλάπας, που ανήκαν σ' αυτόν και στα οποία δεν είχε κανείς δικαίωμα να χώνει τη μύτη του.

«Τι κάνεις εκεί;» ρώτησε με όλη την ευγένεια που μπορούσε να επιστρατεύσει, γιατί, παρ' ότι δεν του άρεσε καθόλου που γυρίζοντας στο σπίτι βρήκε κάποιον να ψαχουλεύει τα υπάρχοντά του, η Μητέρα τού έλεγε πάντα να φέρεται με σεβασμό στη Μαρία και να

μη μιμείται τον τρόπο με τον οποίο της μιλούσε ο Πατέρας. «Κάτω τα χέρια σου από τα πράγματά μου», συμπλήρωσε.

Η Μαρία κούνησε το κεφάλι της κι έδειξε προς τη σκάλα πίσω του, όπου μόλις είχε εμφανιστεί η μητέρα του Μπρούνο. Ήταν μια γυναίκα ψηλή, με μακριά κόκκινα μαλλιά που τα είχε πάντα μαζεμένα σε κάτι σαν δίχτυ στο πίσω μέρος του κεφαλιού της. Έσφιγγε τα χέρια της νευρικά, σαν να υπήρχε κάτι που δεν έπρεπε να πει, ή κάτι που θα ήθελε να μην αποδεχτεί.

«Μητέρα», είπε ο Μπρούνο πηγαίνοντας προς το μέρος της, «τι συμβαίνει; Γιατί ψαχουλεύει τα πράγματά μου η Μαρία;»

«Τα πακετάρει», του εξήγησε η Μητέρα.

«Τα πακετάρει;» ρώτησε εκείνος κι έφερε στον νου του ό,τι είχε συμβεί τις προηγούμενες μέρες, για να εξετάσει αν ήταν ιδιαίτερα άτακτος, ή είχε πει δυνατά λέξεις που δεν του επιτρεπόταν να χρησιμοποιεί, και για αυτό τον έδιωχναν.

Όμως, δε θυμόταν να έχει συμβεί κάτι τέτοιο. Μάλιστα, τις τελευταίες μέρες είχε φερθεί άψογα προς όλους, και δε θυμόταν να είχε προκαλέσει κάποια καταστροφή.

«Γιατί;» ρώτησε. «Τι έκανα;»

Η Μητέρα είχε στο μεταξύ μπει στο δωμάτιό της, όπου βρισκόταν και ο Λαρς, ο μπάτλερ, ο οποίοςς μά-

ζεψε και τα δικά της πράγματα. Η Μητέρα αναστέναξε και σήκωσε τα χέρια της με απελπισία προτού ξαναπάει προς τη σκάλα, με τον Μπρούνο να την ακολουθεί – ήταν αποφασισμένος να μην αφήσει το θέμα να περάσει έτσι, χωρίς να του δοθεί μια εξήγηση.

«Μητέρα», επέμεινε. «Τι συμβαίνει; Μετακομίζουμε;»

«Έλα κάτω μαζί μου», είπε η Μητέρα, και κατέβηκε προς τη μεγάλη τραπεζαρία όπου είχαν παραθέσει δείπνο στον Φύρη την περασμένη εβδομάδα. «Θα τα πούμε κάτω».

Ο Μπρούνο έτρεξε και την προσπέρασε στη σκάλα, κι έτσι βρισκόταν ήδη εκεί και την περίμενε όταν εκείνη έφτασε στην τραπεζαρία. Την κοίταξε αμίλητος για μια στιγμή και σκέφτηκε πως μάλλον κάτι είχε κάνει λάθος στο μακιγιάζ της το πρωί, γιατί τα βλέφαρά της ήταν πιο κόκκινα απ' ό,τι συνήθως, όπως γίνονταν και τα δικά του κάθε φορά που προκαλούσε κάποια καταστροφή και είχε μπελάδες, και τελικά έβαζε τα κλάματα.

«Λοιπόν, Μπρούνο, δε χρειάζεται να ανησυχείς», είπε η Μητέρα και κάθισε στην καρέκλα όπου είχε καθίσει η όμορφη ξανθιά γυναίκα που είχε έρθει στο σπίτι τους μαζί με τον Φύρη και τον χαιρετούσε ενώ ο Πατέρας έκλινε τις πόρτες. «Αν μη τι άλλο, θα ζήσουμε μια μεγάλη περιπέτεια».

«Μα τι συμβαίνει; Θα με διώξετε;» ρώτησε ο Μπρούνο.

«Όχι. Δε θα φύγεις μόνο εσύ», είπε η Μητέρα, που για μια στιγμή φάνηκε πως θα χαμογελούσε, αλλά το σκέφτηκε καλύτερα και δε χαμογέλασε. «Θα φύγουμε όλοι. Ο Πατέρας, εγώ, η Γκρέτελ κι εσύ. Και οι τέσσερίς μας».

Ο Μπρούνο το σκέφτηκε και κατσούφιασε. Δε θα τον πολυπείραζε αν έδιωχναν την Γκρέτελ, γιατί ήταν «Καταδικασμένη Περίπτωση» και το μόνο που του δημιουργούσε ήταν προβλήματα. Ήταν όμως άδικο να φύγουν όλοι εξαιτίας της.

«Πού θα πάμε;» ρώτησε. «Πού ακριβώς θα πάμε; Γιατί δεν μπορούμε να μείνουμε εδώ;»

«Η δουλειά του Πατέρα», του εξήγησε η Μητέρα. «Ξέρεις πόσο σημαντική είναι, ε;»

«Ναι, βέβαια», είπε ο Μπρούνο και κούνησε το κεφάλι του, αφού στο σπίτι είχαν συνέχεια ένα σωρό καλεσμένους –άντρες με εκπληκτικές στολές, γυναίκες με γραφομηχανές, τις οποίες απαγορευόταν να αγγίξει με τα βρομόχερά του–, που ήταν πάντα τόσο ευγενικοί με τον Πατέρα και έλεγαν μεταξύ τους πως είναι ένας αξιοπρόσεκτος άνθρωπος, γιατί ο Φύρης είχε σπουδαία σχέδια γι' αυτόν.

«Λοιπόν, καμιά φορά, όταν κάποιος είναι τόσο σημαντικός», συνέχισε η Μητέρα, «ο εργοδότης του ζητάει απ' αυτόν να πάει κάπου αλλού, όπου υπάρχει μια πάρα πολύ σοβαρή δουλειά που πρέπει να γίνει».

«Τι είδους δουλειά;» ρώτησε ο Μπρούνο· γιατί, αν ήθελε να είναι ειλικρινής με τον εαυτό του –που ήθελε πάντα να είναι– δεν ένιωθε και πολύ σίγουρος για το ποια ήταν η δουλειά του Πατέρα.

Στο σχολείο είχαν μιλήσει μια μέρα για τους πατεράδες τους, και ο Καρλ είχε πει πως ο δικός του είναι μανάβης, κάτι που ο Μπρούνο ήξερε πως ίσχυε, αφού είχε το μανάβικο στο κέντρο της πόλης· ο Ντάνιελ είχε πει πως ο πατέρας του είναι δάσκαλος, κάτι που ο Μπρούνο ήξερε πως ίσχυε, αφού δίδασκε τα μεγάλα παιδιά, από τα οποία καλά θα έκανες να μένεις μακριά· ο Μάρτιν είχε πει πως ο πατέρας του ήταν μάγειρας, κάτι που ο Μπρούνο ήξερε πως ίσχυε, αφού καμιά φορά ερχόταν να πάρει τον Μάρτιν απ' το σχολείο και, όποτε ερχόταν, φορούσε ένα άσπρο σκουφάκι και μια καρό ποδιά, λες και είχε μόλις βγει από την κουζίνα του.

Όταν όμως ρώτησαν τον Μπρούνο τι δουλειά έκανε ο δικός του πατέρας, ο Μπρούνο άνοιξε το στόμα του για να απαντήσει, μα συνειδητοποίησε πως και ο ίδιος καλά καλά δεν ήξερε. Το μόνο που μπορούσε να πει ήταν ότι ο Πατέρας ήταν ένας αξιοπρόσεκτος άνθρωπος και πως ο Φύρης είχε γι' αυτόν σπουδαία σχέδια, και πως φορούσε μια εκπληκτική στολή.

«Είναι μια πολύ σημαντική δουλειά», είπε η Μητέρα διστάζοντας για λίγο. «Μια δουλειά που μόνο ένας πο-

λύ σπουδαίος άνθρωπος μπορεί να κάνει. Το καταλαβαίνεις αυτό, έτσι;»

«Και πρέπει να πάμε όλοι μαζί του;» ρώτησε ο Μπρούνο.

«Φυσικά και πρέπει», είπε η Μητέρα. «Δε θα ήθελες να πάει ο Πατέρας μόνος του στην καινούργια του δουλειά και να νιώθει μοναξιά, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, μάλλον...» είπε ο Μπρούνο.

«Θα του λείπαμε πάρα πολύ του Πατέρα αν δε μας είχε μαζί του», πρόσθεσε η Μητέρα.

«Ποιος θα του έλειπε περισσότερο;» ρώτησε ο Μπρούνο. «Εγώ ή η Γκρέτελ;»

«Θα του λείπατε και οι δυο εξίσου», είπε η Μητέρα, που είχε ως απaráβατη αρχή πως δεν πρέπει να εκφράζουμε τις προτιμήσεις μας, και ο Μπρούνο το σεβόταν αυτό, δεδομένου μάλιστα πως ήξερε ότι κατά βάθος αυτός ήταν ο αγαπημένος της.

«Και το σπίτι μας;» ρώτησε ο Μπρούνο. «Ποιος θα το φροντίζει όσο θα λείπουμε;»

Η Μητέρα αναστέναξε και κοίταξε τον χώρο γύρω της λες και δε θα τον ξανάβλεπε ποτέ.

Το σπίτι τους ήταν πανέμορφο, με πέντε ορόφους συνολικά, αν μετρούσες και το υπόγειο, όπου ο μάγειρας έφτιαχνε τα φαγητά και η Μαρία κι ο Λαρς κάθονταν στο τραπέζι και τσακώνονταν ή αποκαλούσαν ο

ένας τον άλλον με ονόματα που δε θα 'πρεπε να λέγονται, και αν υπολόγιζες και το δωματιάκι πάνω πάνω, εκείνο με τα λοξά παράθυρα, από τα οποία ο Μπρούνο έβλεπε όλο το Βερολίνο αν στεκόταν στα νύχια των ποδιών του και κρατιόταν γερά από το κούφωμα.

«Θα πρέπει προς το παρόν να το κλείσουμε το σπίτι», είπε η Μητέρα. «Αλλά κάποτε θα γυρίσουμε».

«Και ο μάγειρας;» ρώτησε ο Μπρούνο. «Ο Λαρς; Η Μαρία; Δε θα μείνουν εδώ;»

«Θα έρθουν μαζί μας», του εξήγησε η Μητέρα. «Φτάνουν όμως οι ερωτήσεις. Καλύτερα να πας πάνω και να βοηθήσεις τη Μαρία να μαζέψει τα πράγματά σου».

Ο Μπρούνο σηκώθηκε από την καρέκλα, αλλά δεν έφυγε. Υπήρχαν μερικές ακόμα ερωτήσεις που ήθελε να κάνει προτού θεωρήσει το θέμα λήξαν.

«Και πόσο μακριά είναι;» ρώτησε. «Η καινούργια δουλειά εννοώ. Είναι περισσότερο από ένα χιλιόμετρο μακριά;»

«Ποπό!» είπε η Μητέρα γελώντας –παρ' ότι το γέλιο της ήταν παράξενο, καθώς δεν έμοιαζε χαρούμενη–, και γύρισε το κεφάλι της, σαν να μην ήθελε να δει ο Μπρούνο το πρόσωπό της. «Ναι, Μπρούνο», συμπλήρωσε. «Είναι περισσότερο από ένα χιλιόμετρο μακριά. Και μάλιστα πολύ περισσότερο».

Ο Μπρούνο έμεινε με τα μάτια ορθάνοιχτα και το

στόμα του να σχηματίζει ένα μεγάλο όμικρον. Τα χέρια του κρέμονταν παράλληλα προς το σώμα του, όπως κάθε φορά που κάτι τον εξέπληττε. «Εννοείς πως θα φύγουμε από το Βερολίνο;» ρώτησε ξεφυσώντας.

«Δυστυχώς», είπε η Μητέρα νεύοντας θλιμμένα. «Η δουλειά του Πατέρα είναι...»

«Και το σχολείο;» είπε ο Μπρούνο διακόπτοντάς την – κάτι που ήξερε πως δεν έπρεπε να κάνει, μα πίστευε πως θα του το συγχωρούσε λόγω της ιδιαίτερης περίπτωσης. «Και ο Καρλ; Ο Ντάνιελ; Ο Μάρτιν; Πώς θα με βρίσκουν όταν θα θέλουν να κάνουμε πράγματα μαζί;»

«Θα χρειαστεί να αποχαιρετήσεις προς το παρόν τους φίλους σου», είπε η Μητέρα, «αν και είμαι σίγουρη πως θα τους ξαναδείς κάποτε. Και σε παρακαλώ να μη διακόπτεις τη μητέρα σου όταν μιλάει», πρόσθεσε – γιατί, αν και τα νέα ήταν παράξενα και δυσάρεστα, σίγουρα δεν ήταν ανάγκη ο Μπρούνο να μην τηρεί τους καλούς τρόπους που είχε διδαχτεί.

«Να τους αποχαιρετήσω;» ρώτησε κοιτάζοντάς τη με έκπληξη. «Να τους αποχαιρετήσω;» επανέλαβε ψευδίζοντας, λες και το στόμα του ήταν γεμάτο μπισκότα που είχε μασήσει αλλά δεν είχε προλάβει να καταπιεί. «Να αποχαιρετήσω τον Καρλ και τον Ντάνιελ και τον Μάρτιν;» συνέχισε σχεδόν φωνάζοντας, κάτι που απα-

γορευόταν στους εσωτερικούς χώρους. «Μα είναι οι τρεις κολλητοί μου φίλοι· “φίλοι για πάντα!”»

«Θα κάνεις άλλους φίλους», είπε η Μητέρα, και με το χέρι της του έκανε νόημα να φύγει, λες και το να κάνεις τρεις κολλητούς φίλους «για πάντα» είναι το ευκολότερο πράγμα του κόσμου.

«Μα είχαμε σχέδια», διαμαρτυρήθηκε ο Μπρούνο.

«Σχέδια;» απόρησε η Μητέρα, ανασηκώνοντας το ένα της βλέφαρο. «Τι είδους σχέδια;»

«Α, δε μαρτυράω!» είπε ο Μπρούνο, που δεν μπορούσε να αποκαλύψει ποια ακριβώς ήταν τα σχέδια, αλλά σίγουρα εμπειρείχαν αρκετές καταστροφές – ιδιαίτερα σε μερικές βδομάδες που θα σταματούσε το σχολείο για καλοκαιρινές διακοπές δε θα περνούσαν την ώρα τους κάνοντας απλώς σχέδια· θα τα πραγματοποιούσαν.

«Λυπάμαι, Μπρούνο», είπε η Μητέρα, «αλλά τα σχέδιά σου θα χρειαστεί να περιμένουν. Δεν έχουμε επιλογή».

«Μα, Μητέρα!»

«Μπρούνο, φτάνει!» είπε εκείνη, άγρια αυτή τη φορά· και σηκώθηκε για να του δείξει ότι το εννοούσε όταν του είπε πως φτάνει πια. «Εξάλλου, μόλις την περασμένη εβδομάδα διαμαρτυρόσουν για το πόσα πράγματα έχουν αλλάξει εδώ τώρα τελευταία».

«Εντάξει, δε μου αρέσει που το βράδυ πρέπει να σβήνουμε όλα τα φώτα», παραδέχτηκε ο Μπρούνο.

«Όλοι το κάνουν αυτό», είπε η Μητέρα. «Για λόγους ασφαλείας. Και ποιος ξέρει, ίσως να κινδυνεύουμε λιγότερο αν φύγουμε. Τώρα θέλω να πας επάνω και να βοηθήσεις τη Μαρία να μαζέψει τα πράγματά σου. Χάρη σε μερικούς μερικούς, δεν έχουμε όσον χρόνο θα ήθελα για να προετοιμαστούμε».

Ο Μπρούνο συγκατένευσε κι έφυγε στενοχωρημένος, γιατί ήξερε ότι «μερικοί μερικοί» ήταν μια έκφραση που η Μητέρα χρησιμοποιούσε αντί για το «ο Πατέρας» και ότι την έκφραση αυτή εκείνος δεν επιτρεπόταν να τη χρησιμοποιεί.

Ανέβηκε αργά τη σκάλα πιασμένος με το ένα χέρι από την κουπαστή και αναρωτιόταν αν η σκάλα του καινούργιου σπιτιού στο καινούργιο μέρος όπου βρισκόταν η καινούργια δουλειά θα είχε τόσο ωραία κουπαστή για τσουλήθρα όσο αυτή. Γιατί η κουπαστή σε αυτό το σπίτι ξεκινούσε από τον πάνω πάνω όροφο –εκεί που ήταν το δωματιάκι απ' όπου αν στεκόταν στα νύχια των ποδιών του και κρατιόταν γερά από το κούφωμα έβλεπε όλο το Βερολίνο– και τελείωνε στο ισόγειο, ακριβώς μπροστά στις δύο τεράστιες δρύινες πόρτες. Και ο Μπρούνο τρελαινόταν να καβαλάει την κουπαστή στον πάνω πάνω όροφο και να τσουλάει φωνάζοντας «Οουου!» καθώς τσουλούσε.

Να τσουλάει από τον πάνω πάνω όροφο ως τον

αποκάτω, εκεί που ήταν το υπνοδωμάτιο της Μητέρας και του Πατέρα και το μεγάλο μπάνιο, εκεί που δεν έπρεπε να πηγαίνει ποτέ· και ως τον επόμενο, όπου ήταν το δικό του υπνοδωμάτιο και της Γκρέτελ, και το μικρότερο μπάνιο, όπου θα 'πρεπε να πηγαίνει πιο συχνά απ' όσο πήγαινε· και ως το ισόγειο, όπου πηδούσε από την κουπαστή κι έπρεπε να προσγειώνεται στητός και στα δυο του πόδια· αλλιώς έχανε πέντε βαθμούς, κι έπρεπε να το ξανακάνει.

Η κουπαστή ήταν το καλύτερο πράγμα που είχε αυτό το σπίτι – μαζί με το γεγονός πως ο Παππούς και η Γιαγιά έμεναν τόσο κοντά. Και τώρα που το σκεφτόταν, αναρωτιόταν αν θα έρχονταν κι εκείνοι στην καινούργια δουλειά· και υπέθεσε πως ναι, γιατί δεν ήταν εύκολο να τους αφήσουν. Κανείς δεν είχε ανάγκη την Γκρέτελ, αφού ήταν «Καταδικασμένη Περίπτωση» –καλύτερα να έμενε εκεί να προσέχει το σπίτι–, αλλά ο Παππούς και η Γιαγιά; Αυτό, πάντως, ήταν άλλο θέμα.

Ο Μπρούνο ανέβηκε αργά τη σκάλα και πήγε προς το δωμάτιό του. Προτού όμως μπει κοίταξε πίσω, προς το ισόγειο, και είδε τη Μητέρα να μπαίνει στο γραφείο του Πατέρα, που βρισκόταν απέναντι από την τραπεζαρία –και ήταν «Χώρος απαγορευμένης διέλευσης κάθε ώρα και σε κάθε περίπτωση»– και την άκουσε να του μιλάει δυνατά, ώσπου ο Πατέρας μίλησε δυνατώτερα

απ' όσο μπορούσε να μιλήσει η Μητέρα, κι έτσι έληξε η συνομιλία τους. Έπειτα η πόρτα του γραφείου έκλεισε και ο Μπρούνο δεν άκουγε, κι έτσι σκέφτηκε πως θα ήταν καλή ιδέα να πάει στο δωμάτιό του και να αναλάβει εκείνος να μαζέψει τα πράγματά του, γιατί αλλιώς η Μαρία θα έβγαζε όλα του τα υπάρχοντα από την ντουλάπα χωρίς φροντίδα και προσοχή – ακόμα κι αυτά που είχε κρύψει στο βάθος της ντουλάπας και ανήκαν σ' αυτόν, και στα οποία δεν είχε κανείς δικαίωμα να χώνει τη μύτη του.

Ο εννιάχρονος Μπρούνο δεν έχει ιδέα για την Τελική Λύση ή το Ολοκαύτωμα. Δε γνωρίζει για τον εφιάλτη που ζουν οι λαοί της Ευρώπης εξαιτίας της χώρας του. Το μόνο που ξέρει είναι ότι αναγκάστηκε να μετακομίσει από το άνετο σπίτι του στο Βερολίνο σ' ένα οίκημα σε μια απομονωμένη περιοχή όπου δεν έχει τίποτε να κάνει και κανέναν για να παίξει. Μέχρι τη στιγμή που συναντά τον Σμούελ, ένα αγόρι που ζει στην άλλη μεριά του συρματοπλέγματος και που, όπως κι άλλοι άνθρωποι εκεί, φορά μια στολή σαν ριγέ πιτζάμα. Η φιλία του Μπρούνο με τον Σμούελ θα τον οδηγήσει από την αθωότητα σε μια σκληρή αποκάλυψη και θα τον αναγκάσει να γίνει άθελά του μέρος μιας αποτρόπαιας κατάστασης.

Διεθνές εκδοτικό φαινόμενο

Μεταφράστηκε σε περισσότερες από 40 γλώσσες

Περισσότερα από 7.000.000 αντίτυπα παγκοσμίως

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-2220-6

9 786180 122206

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 19358